

М О Т И В И

по н.о.х.д. № 320 / 2020 г., по описа на КРС, IV-ти състав

К.ската районна прокуратура е повдигнала обвинение срещу Т. Г. А. , за това че на 23.02.2020г. в гр. К., кв. *****, ул.*** *** № 46, в бистро «Веселящите» е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като отравяла обидни думи «Какви полицаи сте Вие? Ще ви еба майката, ще видите коя съм! Нещастници долни мърши! Ще Ви уволня!», удряла и ухапала по пръста на лявата ръка мл.инспектор М.В. Й. служител на РУ-К., като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта– мл. инспектор М.В. Й. – старши полицаи в група «Охранителна полиция» на РУ-К. при ОДМВР-С. и мл. инспектор Г.Г. Г. – старши полицаи в група «Охранителна полиция» на РУ-К. при ОДМВР-С., изпълняващи задължения по опазване на обществения ред и това по своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм – престъпление по чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК.

В съдебно заседание представителят на КРП поддържа обвинението си срещу подсъдимия, като иска от съда да го признае за виновен и да му наложи наказание лишаване от свобода за така извършеното престъпление, в границите около минималния, предвиден в санкционната част от наказателно - правната норма за инкриминираното деяние.

Подсъдимата не се признава за виновна, не дава обяснения по случая. Заявява единствено, че не е отправяла обидни думи и псувни към полицаите, нито им е оказвала физическа съпротива при задържането ѝ, нито е ухапвала полицейски служител по ръката.

Защитникът на подсъдимата – адвокат С. З. счита, че деянието не е доказано по безспорен начин, изразява становище, че действията на подзащитния му не осъществявали признаците от обективна и субективна страна на вменения му състав на чл.325, ал.2, пр.І, вр.ал 1 от НК. Съпротивата срещу орган на власт не можела да се осъществява чрез обидни думи и псувни, а единият от полицаите, разпитан пред съда заявявал, че не е видял подс.А. да е ухапвал колегата му по ръката.

След като се запозна с материалите по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът достигна да следните фактически и правни изводи :

На инкриминираната дата – след полунощ, на 23.02.2020 година в гр. К., кв. *****, ул. *** *** № 46, в бистро «Веселящите» се намирали няколко компании – общо около 15 човека, като едната от тях празнували рождения ден на приятелка на подсъдимата Т.А. – св. К.Ц.. Тяхната маса им резервирала управителката на заведението – св. Д.П., където се намирали също св. Т.Н. и

св.М.А.. Присъстващите консумирали алкохол, слушали музика и се веселели. Постепенно страстите се разгорещили, като започнали да възникват словесни конфликти между тях, част от мъжете се сбили, а жените започнали да си разменят обидни думи, псувни и заплахи. Чупели се чаши и бутилки. Св.П.Й.получил травматично увреждане на главата, за което сигнализирал на телефон 112. На място се отзовал и пристигнал полицейски патрул - свидетелите М. Й. и Г. Г.. За съдействие бил извикан и друг полицейски служител – св. П.П., който също дошъл на място, но останал в автомобила пред заведението. Й. и Г. влезли в заведението, като заварили масово меле – каращи се хора, счупени чаши и бутилки. Наред с останалите, подсъдимата А. и св.Д.И., която била от друга компания, си разменяли лични обиди и ругатни. Полицаяте призовали към ред и спокойствие, но не били чути от присъстващите. Тогава те се приближили към подсъдимата А., но между тях застанал приятелят й св.Н., който се опитал да успокои ситуацията. Полицейските служители арестували подсъдимата, бутайки я на земята, като й поставили белезници, докато тя се съпротивлявала. Полицаяте я нарекли пикла, а тя ги напсувала и заплашила с уволнение. Отвели я насила до служебния автомобил пред заведението, след което я откарали в полицейското управление. Св.М. Й. твърди, че при ареста подсъдимата го е ухапала по ръката, за което свидетелства и колегата му – св.Г., но това обстоятелство не се потвърждава и се опровергава от всички останали свидетелски показания. Съдът не кредитира в тази насока показанията на св.П., който според другите свидетелски показания се намирал пред заведението, в автомобила и няма как да е възприел пряко инкриминираното ухапване.

Разпитани в съдебно заседание и тримата полицейски служители – свидетелите Й., Г. и П. потвърждават фактическата обстановка, изложена в обвинителния акт. Съдът отбелязва обаче, че показанията им, дадени в досъдебното производство (л.28, л.48 и л.49) са идентични по структура и фактология, поради което счита, че не са били събрани и скрепени въз основа на лично придобити обективни впечатления на разпитаните лица, а са бланкетно преповторени, което създава основателно съмнение у съда за процесуалната и обективната им достоверност. Освен това всички останали свидетели установяват, че св.П.П. не е влизал в заведението, както самия той твърди, а се е намирал пред него, което също подлага на съмнения непосредствените му възприятия от случилото се в бистрото. Ето защо съдът не може да приеме, че обвинението в частта досежно квалифициращия признак по чл.325, ал.2 от НК е доказано по безспорен и категоричен начин.

Свидетелите Д. Ц. П., М. А. А., М. Ц. П., П. Е. В., Р. П. М., С. Б. С. категорично установяват, че подсъдимата не е предизвикала инцидента в заведението с поведението, единствено е оказала съпротива при ареста й. Никой от тях не е възприел тя да е ухапала полицейски служител по пръста.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че от обективна и субективна страна не е доказано по несъмнен и категоричен начин подсъдимата А. да е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.325, ал.2, във връзка с ал. 1 от НК, за което е обвинена.

От една страна, не е налице квалифициращото деяние на подсъдимата обстоятелство по смисъла на чл. 325, ал.2, във вр. с ал.1 от НК - хулиганство, съпроводено със съпротива срещу орган на властта, осъществяващ задължения по опазване на обществения ред и това по своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм. Това е така, тъй като за да е налице това квалифициращо деяние обстоятелство, е необходимо съпротивата да съпровожда самото хулиганство, реализирано като отделно изпълнително деяние, тоест самата съпротива да представлява друго, отделно и противоправно нападение, насочено срещу орган на властта, който се опитва да обуздае и да пресече хулиганските действия . Но в случая, дори хулиганските действия на подс. А., описани в диспозитива на обвинителния акт, да са осъществени изцяло и само по отношение на органи на властта, упражняващи задълженията си по опазване на обществения ред, не е налице реализиране на никакви други, предходни хулигански действия, които да са съпроводени със съпротива срещу органите на властта, намесили се за преустановяването им, поради което настоящата инстанция намира, че посоченият квалифициращ признак на деянието на подсъдимата не е налице. В настоящия казус биха могли да намерят приложение хипотезите на чл.270, 275 или чл.148 НК, или чл.257 и чл.64 от ЗМВР . В случая се касае евентуално за осъществено административно нарушение или друго деяние по НК, но не и за престъпление по чл.325 от НК.

От показанията на разпитаните по делото свидетели не може да се установи единно и непротиворечиво, че преди пристигането на органите на полицията и пред тях подс.А. е извършвала хулиганските прояви и действия, описани в обвинителния акт. Още повече, че всички свидетели, вкл.и полицаите установяват, че преди и по време на тяхното пристигане в заведението след получения сигнал, вътре бил настъпил хаос и общ безпорядък, а подсъдимата А. била произволно арестувана, защото е разменяла лични обиди с жена от съседна маса, поради което и на фона на масовото буйство в бистрото, нейното поведение не осъществява признаци от изпълнителното деяние на престъплението хулиганство, а е имало личен мотив спрямо конкретно, друго лице.

Съдът отчита афектираното ѝ състояние, в резултат на общото скандално и вандалско поведение от страна на повечето посетители на заведението, възникнало не по нейна, персонална вина. Дори да е отправила обидни думи към някои от клиентите на заведението, които преди това са предизвикали масовата разправа и побой и са създали реална опасност от

по-нататъшно увреждане на бистрото, действията на подсъдимата не са били насочени към нарушаване и скандализиране на обществения ред, нито са изразявали явно неуважение към обществото, напротив - същите са били предизвикани именно в резултат на такива действия от трети лица, вербално насочени срещу нейната чест и достойнство. В тази връзка не е налице и субективно отношение у дееца към извършване на вмененото му от прокуратурата деяние.

От друга страна - престъплението по чл. 325 от НК- хулиганство се различава от дребното хулиганство с по-високата степен на обществена опасност и по едновременното и задължително наличие на признаците "грубо нарушаване на обществения ред", като престъпен резултат и специален мотив - "явно неуважение към обществото". За наличието на хулиганския мотив се съди по това, че действията се извършват без смислена причина, и се обясняват само и единствено като открита демонстрация на незачитане на цялостно установения ред. В случая, с действията си подсъдимата не е изразила открито висока степен на неуважение както към личността на полицейските служители, така и към институцията, която представляват, нито към обществото. Последните не са извършени с явното намерение да накърнят обществения ред, да покажат открито незачитане и явно неуважение към обществото, или да скандализират присъстващите, а точно обратното – били са продиктувани от факта, че на фона на други същински хулигански прояви от страна на повлияните от алкохола посетители на заведението, чрез предизвикване на бой и гомене, именно тя е била произволно избрана да понесе отговорност за чужди противоправни действия. Скандалът между нея и жената от съседната маса – св.Д.И. е имал личен, а не хулигански мотив, по смисъла на чл.325 от НК или по Указа за борба с дребното хулиганство.

Съдът отбелязва, че показанията на тримата полицаи, както и на всички свидетели, разпитани в открити съдебни заседания на 21.04.2021 година, 04.06.2021 година и на 07.07.2021 година, дадени в досъдебното производство са идентични по структура и фактология в последните няколко абзаца, поради което счита, че не са били събрани и скрепени въз основа на лично придобити обективни впечатления на разпитаните лица, а са бланкетно интерпретирани, което създава основателно съмнение у съда за процесуалната и обективната им достоверност, още повече, че в съдебно заседание свидетелите на случилото се, в условията на устност и непосредственост категорично ги опровергават. Ето защо съдът не може да приеме, че обвинението в частта досежно квалифициращия признак по чл.325, ал.2 от НК е доказан по безспорен и категоричен начин.

Основен принцип в наказателното право е, че присъдата не може да почива на предположения /чл. 303 от НПК/. С оглед на обстоятелството, че обвинението не е доказано по безспорен начин, презумпцията за невиновност в случая не се явява оборена.

Наличният доказателствен материал по делото е достатъчен единствено за изграждане на несигурно предположение в подкрепа на обвинението, което не е в състояние да мотивира съда да обоснове една осъдителна присъда, при липса на безспорни и категорични доказателства в тази насока.

С оглед на горното, съдът счита, че не са налице и предпоставки, доказващи, че подсъдимата е извършила деянието и от субективна страна - съзнаване на общественотоопасния характер на деянието, предвиждане на общественотоопасните му последици и искане за тяхното настъпване.

В резултат на гореизложеното и като съобрази задължителните изисквания на чл.304 от Наказателно - процесуалния кодекс, съдът изложи мотивите си за постановяване на оправдателна присъда по така подвигнатото и поддържано обвинение от страна на прокуратурата спрямо подсъдимата Т.А..

РАЙОНЕН СЪДИЯ :